

Елисавета напусна стана, за да отиде малко при децата си, които бяха вече четири. Защото всяка година Бог благославяше брака ѝ със здрава и прекрасна рожба. Като преминаваше дългия коридор, край приемната, тя зърна през сводестите прозорци, дружина конници, които приближаваха в бърз галоп замъка. Белите им мантии ги загръщаха като лебедови криле. Бърз лявото рамо на всеки един от тях се тъмнееше черен кръст.

– Рицари от тевтонския орден... – си рече очудена младата жена. – Какво ли ще дирят от нас?

Тя надникна и видя, че Хайрих им помага да слязат, след това ги поканва към прадния вход. Това още повече очуди Елисавета. Надменният Хайрих сам да подаде някому ръка да слезе от коня? Ала когато влезе в голямата приемна, тя престана да се удивлява.

Пред нея стоеше сам великият майстор на Тевтонците, изпратен от император Фридрих Втори, с поръка до младия ландграф.

– Моят съпруг е в Айзенах, – каза Елисавета – ала очаквам всеки миг да се завърне.

Неясна тревога загрожди сърцето ѝ.

Сякаш самата съдба бе застанала пред нея в неумолим образ и зовеше своите избраници. Към какъв жребий? Към каква тъмна неизвестност?

Великият майстор разговаряше с Хайрих и старата ландграфиня, ала думите му стигаха до Елисавета като нещо далечно и чуждо, което не можеше да проникне в разума ѝ, да освети душата ѝ. Защото тя чувствуваше по-верно, с тънкия си усет към нещата и люде. Думите на госта нямаха особено значение, ала тя знаеше, че те носят в себе си волята на провидението.

– В Испания, както винаги, има някакво размирие... – казваше той – маври и християни не могат да поделят властта си над тази хубава земя. Френският крал предпочита да се бори против еретиците,